

«Ο λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμὸς ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με Πατρός». «Ἰωάν. 14:24»

«Καὶ ἐπλήθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις». «Πράξεων 2:4»

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς, προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Tel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ἐτησία Συνδρομὴ — Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 25 No 11

Print Post Approved PP 2455500018

Τεύχος 286

Νοέμβριος-November 2003

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

Υπὸ Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανῶ

Στό Ἑορτολόγιο τῆς Ἐκκλησίας ὁ κάθε μήνας ἔχει τοὺς Ἁγίους του, τῶν ὁποίων ἡ **μνήμη** δὲν «ξορκίζει» μόνο τὴν «δαιμονική» φύση τοῦ «ἀλειτούργητου» χρόνου, ἀλλὰ συγχρόνως σταλάζει καὶ κατευναστικὸ βάλαμο στὶς ψυχές τῶν πιστῶν.

Γιατί, ὅπως δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος «ὃς ζήσεται καὶ οὐχ ἁμαρτήσει», ἔτσι καὶ δὲν ὑπάρχει ἁμαρτωλὸς πού νά μὴν αισθάνεται κάθε μέρα ἐκ νέου πληγωμένος, γιὰ ὅσα ἐπραξε ἢ παρέλειψε νά πράξει ὑπὲρ τῆς σωτηρίας του, στὶς διάφορες περιστάσεις τῆς καθημερινότητας καὶ τῆς βιοπάλης του.

Ἄλλὰ δὲν εἶναι μόνο ὁ κάθε **μήνας** διάσπαρτος ἀπὸ **μνήμες** Ἁγίων, σύμφωνα μέ τό Ἀγιολόγιο τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι καὶ ἡ κάθε **ἡμέρα** ἕνας ὀλόκληρος «ἔναστρος οὐρανός» ἀπὸ Ἁγίους, ἐπωνύμους καὶ ἀνωνύμους.

Καὶ τῶν μὲν **ἐπωνύμων** Ἁγίων τὴν εὐεργετικὴ παρουσία ὁμολογοῦμε ἀπαγγέλλοντας τό τίμιο ὄνομα τοῦ καθενός, ἐπικαλούμενοι τὴν πρεσβεία του, τῶν δὲ **ἀνωνύμων** τὴν εὐλογία καὶ μεσιτεία οὐδόλως ἀμφισβητοῦμε, ὅπως δὲν θά μπορούσαμε νά ἀμφισβητήσουμε τὴν ὑπαρξὴ **ἀστέρων** πού δὲν κατέγραψε ἀκόμη τό τηλεσκόπιο!

Χαρακτηριστικὸ πάντως εἶναι τό γεγονός ὅτι μνημονεύοντας στὶς Ἀκολουθίες μας τὰ ὀνόματα τῶν ἐπωνύμων Ἁγίων, δὲν παραλείπουμε νά προσθέσουμε πάντοτε καὶ τὴν περιληπτικὴ φράση «...καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς ἑορταζομένων Ἁγίων, ὧν τὴν μνήμην ἐπιτελοῦμεν». Αὐτὸ σημαίνει ὅτι, ἂν καὶ δὲν διαθέτουμε τὰ **ὀνόματά** των, ὅμως δὲν θεωροῦμε λιγότερο ζῶσα τὴν «παρουσία» τους στὴν λατρευτικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, γιατί εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ἔχουν βρεῖ «χάριν παρά Κυρίῳ». Εἶναι μάλιστα ἐξόχως σημαντικὸ τό ὅτι, ἐνῶ ἀγνοοῦμε τὰ ὀνόματα τῶν ἀνωνύμων «τῆ αὐτῆ ἡμέρα» μνημονευομένων Ἁγίων, δὲν παραλείπομε νά δηλώσουμε τὸν ἀμέριστο θαυμασμό καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη μας καὶ πρὸς αὐτούς, ἀναφέροντας ἔστω καὶ μόνο τὸν **ἀριθμὸ** τοῦ πλήθους των (π.χ. τριακοσίων, δισχιλίων, κ.ο.κ.).

Ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω, καθίσταται φανερό ὅτι ἡ σχέ-

THE COMMUNION OF THE SAINTS

By Archbishop Stylianos of Australia

In the Church Calendar, every month celebrates its own Saints, whose memory not only 'expels' the 'diabolical' nature of time when it is not lived liturgically. It also simultaneously allows a soothing balm to trickle into the souls of the faithful.

For, just as there is no one "who shall live and not sin", there is no sinner who does not feel hurt with each passing day, due to all that he did or neglected to do for the sake of his salvation, in various situations of daily living and struggle.

Yet the memories of Saints are scattered not only among each month of the Church Calendar. Each day is also a 'star-studded sky' of Saints, both known and anonymous. In the case of those whom we know by name, we confess their beneficial presence while pronouncing the honourable names of each Saint and beseeching their intercessions, while in the case of those who are anonymous, we do not doubt in the slightest their blessing and intercessions, just as we would not doubt the existence of stars which the telescope has not yet detected!

It is characteristic that when we commemorate the names of known Saints during our Services, we do not omit to add the succinct phrase "...together with the Saints celebrated with them, whose memory we honour today". This means that even if we do not know their names, we do not consider their 'presence' to be less alive in the Church's worship, as we are certain that they have found 'grace in God's sight'. Indeed it is highly significant that, while we do not know the names of those Saints commemorated on a certain day, we do not neglect to state our unreserved admiration and gratitude to them also, by at least mentioning the number of Saints we celebrate on a particular feast day (eg. three hundred, two thousand etc.).

From the above, it follows that our relationship, as members of the 'Church militant', with members of those who are already members of the 'Church triumphant', is from the outset a *given* which is also mystical.

ση μας, ὡς μελῶν τῆς ἐπί γῆς «στρατευομένης» Ἐκκλησίας πρὸς τὰ μέλη τῆς ἤδη ἐν οὐρανῶ «θριαμβευούσης», εἶναι ἐκ τῶν προτέρων δεδομένη ὅσο καὶ μυστική.

Ἀναγνωρίζουμε λοιπόν ὅτι, πολὺ πρὶν γεννηθοῦμε εἰς τὸν παρόντα κόσμον, ὑπάρχει ἤδη ἐν Θεῷ μία πρὸ πολλοῦ συγκροτημένη **κοινωνία** «πνευμάτων δικαίων, τετελειωμένων». Σ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν κοινωνία φιλοδοξοῦμε, οἱ πιστοί, καὶ προσευχόμεθα νὰ καταλήξουμε, μετὰ τὴν πορεία καὶ τὸν ἀγῶνα μας εἰς τὴν ἐδῶ ζωὴ, γιὰ νὰ «ἀναπαυθοῦμε». Καὶ αὐτὴ βέβαια τὴν εὐγενῆ «φιλοδοξία» τὴν τρέφομε οἱ πιστοί, ὄχι γιὰ τὴν δικαιοῦμεθα, ἀλλὰ λόγῳ τῆς ἀμέτρου φιλανθρωπίας καὶ τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ ὅμως σημαίνει ὅτι τὴν ἴδια φιλοδοξία μπορεῖ νὰ ἔχει καὶ κάθε ἄνθρωπος, ἐφ' ὅσον ἐκτίσθῃ «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» καὶ ἐφιλοτιμήθῃ νὰ ἐνσωματωθεῖ διὰ τοῦ Βαπτίσματος εἰς τὴν Ἐκκλησία, ὥστε τὸ «κατ' εἰκόνα» νὰ ἀναπτυχθεῖ, μὲ τὴν θεία χάρη, εἰς «ὁμοίωσιν». Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ ὁμολογοῦμε ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι «τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον πάντα ἄνθρωπον, ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον».

Δὲν ὑπάρχει συγκινητικώτερος τρόπος ὁμολογίας τῆς ἀπὸ μέρους τῶν ἐπί γῆς πιστῶν βιουμένης **κοινωνίας τῶν Ἁγίων**, ἀπὸ τὴν τέλεση τοῦ Μυστηρίου τῆς Θ. **Εὐχαριστίας**. Κατ' αὐτὴν, ὁ προεξάρχων Λειτουργός, εἰς τὴν λεγόμενη Εὐχὴ τῆς «Ἀναφορᾶς» δηλώνει μυστικῶς ἐπὶ λέξει: «ἔτι προσφερόμεν Σοι τὴν λογικὴν ταύτην λατρείαν, ὑπὲρ τῶν ἐν πίστει ἀναπαυσαμένων Προπατόρων, Πατέρων, Πατριαρχῶν, Προφητῶν, Ἀποστόλων, Κηρύκων, Εὐαγγελιστῶν, Μαρτύρων, Ὁμολογητῶν, Ἐγκρατευτῶν, καὶ παντός πνεύματος δικαίου ἐν πίστει τετελειωμένου».

Βλέπουμε δηλαδή ὅτι τὰ τίμια δῶρα τοῦ **ἄρτου** καὶ τοῦ **οἴνου** –πού καθαγιαίνονται μὲ τὴν ἐπίκληση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος– δὲν προσφέρονται μόνο ἐκ μέρους τῶν ζώντων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἤδη, «ἀπ' αἰῶνος κεκοιμημένων Πατέρων καὶ Ἀδελφῶν ἡμῶν», ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἀναπαύσεως καὶ σωτηρίας ὅλων μας.

Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ βαθύτατη κοινωνία τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας ἐν οὐρανῶ καὶ ἐπὶ γῆς, ἔχει κατὰ ποικίλους τρόπους ἀποτυπωθεῖ ἀπερίφραστα εἰς ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ἱστορικῆς Ἐκκλησίας: εἰς τὴν **Λατρεία**, τὴν **Ναοδομία**, τὴν **Ἁγιογραφία**, τὴν **Ἕμνησιολογία**, τὰ **Συναξάρια**, τὴν **Θεολογία**, τὸ **Δίκαιο**, τὴν **Διοίκηση**, τὴν **Ἱεραποστολή**, τὴν **Φιλανθρωπία**, κ.ἄ.

Μιλώντας πάντως γιὰ τὴν «κοινωνία τῶν Ἁγίων», δὲν θὰ ἴσχυε νὰ μείνουμε μόνο στὴν ἐκάστοτε ἔκφρασή της μέσα ἀπὸ τὶς ἐπίσημα θεσμοθετημένες **δομές** πού ἐμνημονεύσαμε. Μαζὶ μὲ αὐτές, καὶ μέσα στό γενικὸ κλίμα καὶ τὴν μυστικὴ ἀτμόσφαιρα πού δημιουργοῦν οἱ «θεανδρικές» συνθήκες τῶν πιστῶν, ἤδη ἀπὸ τὸν παρόντα κόσμον, πρέπει ἀνάλογα νὰ ἐκτιμήσουμε καὶ τὰ «ἐνύπνια», τὶς «ὄπτασιες» καὶ ὅποιες ἄλλες θαυματουργικές

We therefore acknowledge that, long before we were born into this world, there already existed a communion of 'righteous and perfected spirits' in God. It is precisely into this communion that we pray and strive to enter and 'find rest', following our journey and struggle in this life. And we of course have this noble 'ambition' as faithful, not because we deserve it, but instead because of the boundless love and mercy of God. This means that every human being can have the same ambition, since he or she was created 'in the image of God' and chooses to become part of the Body of the Church though Baptism, so that having been made 'in the image' of God, we may develop into 'the likeness of God', by divine grace.

There is not a more moving means of confessing the 'communion of Saints' experienced by the faithful on earth than to participate in the Sacrament of the Holy Eucharist. Here the Celebrant silently says in the 'Prayer of the Anaphora': "Again we offer You worship for all departed Forefathers, Fathers, Patriarchs, Prophets, Apostles, Preachers, Evangelists, Martyrs, Confessors, Ascetics and every righteous spirit perfected in faith".

We can see, then, that the gifts of bread and wine – which are sanctified through the invocation of the Holy Spirit – are offered not only on behalf of the living, but also on behalf of all "our Fathers and Brothers who have long ago fallen asleep", for the common salvation and repose of us all. Precisely this deepest communion between the members of the Church in heaven and on earth, has been expressed in diverse ways through all manifestations of the historical Church: in worship, church architecture, iconography, hymnography, lives of saints, theology, justice, administration, mission and philanthropy etc.

However, in speaking about the 'communion of Saints', we should not confine ourselves purely to the various expressions of this in the officially institutionalized structures we have just mentioned. Together with these, and within the general mystical atmosphere created by the 'theandric' conditions in which the faithful live, already from this life, we must also appropriately evaluate 'dreams', 'visions' and any other miraculous experiences of authentic popular piety.

In this vast array of common experiences and moving moments offered to us by the communion of Saints – especially during the liturgical time in the Church, but also during our daily spiritual struggle of us all individually – we do not overlook the fact that there are always the 'regular' and the 'irregular', the 'visible' and the 'intelligible', as well as a 'hierarchical order' of persons and values.

Participants in this enormous mystical 'banquet' of the people of God are from all 'classes' and all 'functions' (Clergy-lay people-monastics), Prophets, Apostles, Martyrs, Confessors etc., regardless of gender,

ἐμπειρίες τῆς αὐθεντικῆς λαϊκῆς εὐσεβείας.

Σ' αὐτὴ τὴν ποικιλία τῶν κοινῶν βιωμάτων καὶ συγκινήσεων πού μᾶς ἐπιφυλάσσει, ἰδίως κατὰ τὸν λειτουργικὸ χρόνο ἐν τῷ Ναῷ ἢ κοινωρία τῶν Ἁγίων, ἀλλὰ καὶ ἢ ἐν τῷ κόσμῳ τῆς καθημερινότητος ἀτομικῆ τοῦ καθενὸς «ἄσκησις», δέν λησμονοῦμε ὅτι ὑπάρχει πάντοτε τὸ «τακτικόν» καὶ τὸ «ἔκτακτο», τὸ «ὄρατό» καὶ τὸ «νοητό», καθὼς καὶ μία «ἱεράρχηση» προσώπων καὶ ἀξιών.

Σ' αὐτὴ τὴν ἀπέραντη μυστικὴ «πανδαισία» τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ μετέχουν ὅλες οἱ «τάξεις» καὶ ὅλα τὰ «λειτουργήματα» (Κλήρος-Λαός-Μοναχισμός), Προφῆται, Ἀπόστολοι, Μάρτυρες, Ὁμολογηταί, Ἐγκρατευταί, κ.ἄ., ἀνεξαρτήτως δὲ φύλου, φυλῆς, ἡλικίας, ἐθνότητος ἢ ἄλλων προδιαγραφῶν καὶ διακρίσεων εἰς τὸν παρόντα κόσμον.

Κατακλείοντας, δέν θά ἦτο περιττόν νά ἐπικαλεσθῶμε, ὡς χαρακτηριστικὸ παράδειγμα πλουσιωτάτου «μωσαϊκοῦ» ἀπὸ τὴν κοινωρία τῶν Ἁγίων, αὐτὸ τὸ ὅποιο μᾶς παρουσιάζει ὁ μῆνας Νοέμβριος, καθὼς περιέχει **μνήμες** καὶ Ἑορτές πάσης κατηγορίας ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ, ἢ καὶ ἀγγέλων ἀκόμη.

Ἐξέχουσες κορυφώσεις, ἢ θεομητορικὴ ἑορτὴ τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας, ἢ Σύναξις τῶν Ἀρχιστρατήγων Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ καὶ τῶν λοιπῶν Ἀσωμάτων Δυνάμεων, ὁ μαρτυρικός θάνατος τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου καὶ ἄλλων ἐπίσης Ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα, κ.ἄ. Μ' ἓνα λόγο, δέν ὑπάρχει οὔτε μία ἡμέρα τοῦ Νοεμβρίου πού δέν φωτίζεται ἀπὸ **μνήμες** ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ παιδιῶν, πού ἐχαρίτωσεν ὁ Θεός μέ ἔκτακτα χαρίσματα ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ Του (Ἁγ. Ἀνάργυροι, Στυλιανός ὁ Παφλαγών, Νίκων ὁ Μετανοεῖτε, κ.ἄ.). Εἶναι ὁμως χαρακτηριστικὸ τῆς «λογικῆς λατρείας» τῶν Ὁρθοδόξων ὅτι, ἐνῶ τιμοῦμε ἐυλαβῶς καὶ γεραίρομε τὰ «Μαρτύρια» καὶ τοὺς

race, age, nationality or other categories and distinctions of the present world.

In closing, it would be worth mentioning the month of November as a characteristic example of a rich 'mosaic' of the communion of Saints, presenting as it does memories and feast days of every category of the people of God and even of the angels.

The pinnacle of these include the feast of the Entrance of the Mother of God into the Temple, the Synaxis of the Archangels Michael and Gabriel and the other Bodiless Powers, the martyr's death of the Holy Apostle Andrew the First-called, as well as other Holy Apostles from among the Seventy and so on. To put it briefly, there is not even one day in November which is not illumined by memories of men and women and children who were imbued by God with extraordinary spiritual gifts in the midst of His people (the Holy Unmercenaries, St Stylianos, St Nikon etc.). It is however characteristic of the 'rational worship' of the Orthodox that, while we reverently honour and respect their 'martyrdom' and hidden struggles, we offer *through* them 'glory' and 'worship' to the Lord of heaven and earth, the only One who is 'glorified in the memories of His Saints'. For, according to the epigrammatic statement of the Apostle Paul, "He who sanctifies and those who are being sanctified are all of one" (Heb. 2:11).

κρυφούς ἄθλους ἐνός ἐκάστου, γνωρίζουμε νά ἀπονέμουμε δι' αὐτῶν τὴν «δόξαν» καὶ τὴν «προσκύνησιν» εἰς τὸν Μόνον «ἐνδοξαζόμενον ἐν ταῖς μνήμαις τῶν Ἁγίων Του», Κύριον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Διότι, κατὰ τὴν ἐπιγραμματικὴ δήλωση τοῦ Ἁπ. Παύλου, «ὁ γὰρ ἀγιάζων καὶ οἱ ἀγιαζόμενοι ἐξ ἐνός πάντες» (Ἑβρ. 2,11).

Ἀναμνηστικὴ φωτογραφία τῶν Συνέδρων τοῦ 8^{ου} Πολιτειακοῦ Συνεδρίου Νεολαίας στὴν Νέα Νότια Οὐαλία μετὰ τοῦ Ποιμενάρχου μας κ.κ. Στυλιανοῦ (Σύδνεϋ 10/11-10-03).

The Contemporary World in the Church Today

by Philip Kariatlis

It would be no exaggeration to state that Church life in today's world has become so irrelevant that even the title of the article may, at first sight seem puzzling. One would expect a title such as "The Church in the world today" and not the other way around as has been suggested. In other words, one may ask, is the Church just another institution which exists alongside others in society, like governments and other organisations whose worth is defined in terms of their efficacy in promoting the values of the world today? Or is the Church the all-embracing reality, the context in which society exists and functions? Is it more correct to refer to, "the Church in the world" or "the world in the Church"? It is this dilemma that this article seeks to clarify. However, before discussing this all important question, we will now proceed to describe and critically reflect upon the reality of the world today. Only then we will be in a position to point out the significance of the Church in contemporary society.

The reality of the contemporary world today is one whose course of events is determined primarily by **economic factors**. This can easily be seen from simply tracing how the meaning of "economy" has evolved throughout the centuries to reflect this reality. Originally the word "economy" meant the laws governing a **household** or the world in general. However, today this term has been limited in its scope to denote specifically matters pertaining to finance since everything in today's world is governed by money. For this reason we hear so often the well-known phrase: "time is money!" This phenomenon reflects clearly the extent to which consistent **materialism** has triumphed in today's society. One needs only to note the rapid **globalizational forces** of the Western world and its **capitalist** outlook to appreciate the extent of its influence on every nation of the world today. It is this **plutocratic** world view (the rule of the affluent), which is moving and shaping history today. Such a theory has given birth to **consumerism**, which continues to hide behind popular expressions of "**progress**" and "**development**". However, when taken to its extremes, consumerism, as Prof. Yannaras so profoundly notes,

"levels whole civilizations, uproots ever-growing populations from centuries old spiritual traditions, renders politics useless, obliterates social aspirations."

And it is tragic to see that on the collective level, one can already begin to discretely discern these destructive effects of the so called 'human liberties'.

In fact so embedded is this extreme capitalist paradigm in society at large that merely questioning its validity is seen as curious since most people have defined themselves solely in terms of their financial successes or comforts as if all

other aspects of life are irrelevant. The motto by which the modern human person lives is: "I must ensure my economic success at all costs" even if this means compromising or worse still destroying relations not only with other people but with the environment at large. Whereas whole communities of old lived with the truth that good deeds carried out for the **common good** of society would last for ever, our preoccupation today for the common good has been lost. Instead 'individual' achievement cut off from the communion of a united body is espoused which, in turn gives rise to an apathy towards the moral advancement of a society as a whole.

This is seen also the government level. In critically reflecting upon the policies, which are being formulated by our "modern, democratic" governments today we are justified in asking if they are in fact taking a stance or if they are they mere 'pawns' in the hands of multinational global institutions (investment banks, insurance organisations, media giants et al.). It may seem so obvious to some that modern politicians do not promulgate policies as such, which can truly advance a society but are rather subject to the whims of these multi-national financial institutions. One is perhaps justified in drawing such conclusions in seeing major decisions and policies being taken by these impersonal economic directorates instead of being decided by nationwide informed democratic processes. Furthermore, how else could one explain why they are so easily ready to sell national assets at such rapid rates in the name of 'privatisation' of course.

On a personal level, such consumerism has influenced human beings to such an extent that their entire life is driven by a passionate thirst to acquire these never ending commodities, which are continuously invented for the alleged amusement of the individual. Not only is one's entire life outlook reduced to a child-like myth or one endless amusement park where we are constantly bombarded with ever new commodities but more importantly this way of life has inevitably led people to forget about the reality of death. Simple sayings formulated by saintly people of the past such as "keep your mind in hell and despair not" seem ridiculous and therefore silenced. This triumph of materialism, beyond the death that it has created for existential questions, has also brought the death of people's concern for the arts, music and culture. These are considered as mere entertainment "add-ons" for the occasional attendance as long as they do not interfere with the economic priorities of society.

To reflect upon this a little further, one needs only to take a look at the state of Arts departments in universities to appreciate the truth in this. Lecturers in the Humanities are continually retiring and not replaced. Subjects, in the classics for example, are becoming more and more irrelevant not only to students but also to the university administrators themselves who are not interested in keeping these subjects on board. To mention a concern for metaphysical questions,

1. **Christos Yannaras**, *The Church in Post-Communist Europe*, (Berkeley, California, Inter Orthodox Press, 2003), 4.

or issues regarding the general morality of a society or questions pertaining to love, which, of old were formative for the advancement of a community, let alone any mention of God seems bizarre if not absurd in today's society. Questions pertaining to the meaning of existence, the existential otherness of all human beings with their endless possibilities hidden within are meaningless preoccupations. That is, until something seriously unexpected comes our way, by way of sickness - cancer, heart attack, stroke or nervous breakdowns - only then do we stop for a moment to reflect upon something which is beyond the ephemeral and passing.

It is of much interest and in need of serious explanation and reflection to examine why this way of life has not been born out of atheist or communist societies, as one would expect at first sight. Rather this materialistic way of life has been born out of countries predominantly moulded by alleged 'Christian' ideals. Perhaps the turning point began when Christian institutions began to abandon a way of life understood as a gift of communion opting instead for an individualistic pursuit of empirical positivism (that is, only realities which can physically be experienced are deemed real). This loss of communion brought about, what Nietzsche called "the death of God" whose being is communion. When God ceased to be experienced as a relationship of Persons and instead became an object and concept of the intellect whose existence can be proved by rational arguments, He ceased to be existentially real. It was this personal God that Nietzsche affirmed was dead and he was right.

The birth of the Enlightenment and the reaction to this philosophy which gave birth to Marxism, Capitalism and the Post-modern world was the natural consequence of this intellectualisation of God. Christian ontology, cosmology and anthropology based on communion was substituted for individualism, political liberalism, utilitarian rationalism, moralistic legalism. One is shocked, for example at the extent of this individualism, in hearing, on the news, that in Helsinki an employee died whilst working in his office only to be discovered by fellow colleagues, after two days. This concrete example stresses most clearly the extent of the crowded solitude in which modern society finds itself. Questions on God are not even spoken about since human being's preoccupation on materialism have led to metaphysical nihilism (a death of the beyond) and instead given birth to this empirical positivism.

Now, the underlying cause which has given birth to modern society, as described above, is a loss of communion in one way or another, whether this be a transition from a Christian understanding of the communal aspect of the person to an understanding of the person as individual, or a transition from truth (a-letheia) which originally meant a disclosure beckoning for communion and relation to its meaning today - that is simply as an objective reality. The truth that life is truly discovered only in communion with others has been lost. Only as participants, relating with others can human persons, whose true being is communion, transcend their individualism and give rise to another way of life which is victorious over loneliness, isolationism and even death.

In response to all the above, it would be the firm conviction of the Orthodox tradition, that the entire world would necessarily be destined to this isolationism and death, had

not the Church existed which offers the world another way of existence -that of God's way of existence which is communal par excellence and therefore life-giving. It is this communal way of life, which the Church has always proclaimed and which alone can transform an individualistic mode of existence to a communal one. This ecclesial or communal way of life, whose epicentre is the Eucharistic community is not a nostalgic desire to experience again a romanticised past of our Christian heritage but is the most sure and trodden path of so many generations past giving the possibility for the realisation of existential freedom - a freedom even from death. It is for this reason that the Church must proclaim once again the Gospel proclamation of the freedom of the person and indeed the freedom of the entire world from the constraints of time and death realised in the event of communion.

Since the Church is the event of communion par excellence - that is, the most intimate event of communion between the created world and the divine² - is it able to offer the world, God's communal way of eternal existence by grace. It is into the radically new communal reality which is able to offer even freedom from death, that the entire created world, not just human persons, is invited to participate and share in. The human person must overcome this false sense of security that it is better to remain alone since there is no danger in getting hurt because living life in this way, totally isolated from others, leads to our death whilst still alive. Rather, the true destiny of human persons is to exist the way God exists, that is free - free from the bounds of death; loving - that is ceasing to draw their existence from their individuality which is corrupt and mortal and instead seeking the freedom of personal relationships - a life as communion of love.

It has been the Church, which has always existed to offer this communion of love to the entire world. In fact, the Orthodox tradition would claim that it was for this purpose that God created the world - that is to realise a most intimate communion of love between the world and Himself which is his church. Since the Church, in its essence is God's gift of communion to the world -the solution to the impasse of isolationism- exists from the very moment that God decides to communicate with the world when He creates it out of nothing. It is for this reason that we can speak of the Church as preceding the creation of the world, since it was part of God's eternal plan to communicate with His creation. For this reason, **Bulgakov** writes that "the church [is] the pre-eternal purpose and the foundation of creation."³ Therefore, seeing the Church as this communal event par excellence between God and the world, it would be more correct to speak in terms of the world today in the Church rather than the Church in the world as it commonly stated. Such a statement which may seem daring at first expresses nothing other than God's desire, arising out of His absolute love, to share with the creation those things that are His - life, love and even divinity through Himself, that is through His Church.

2. cf. **Archbishop Stylianos of Australia** definition of the Church «ἡ ἐν χάριτι κοινωνία κτιστοῦ καὶ ἄκτιστου πρὸς σωτηρία τοῦ κτιστοῦ καὶ δόξα τοῦ Ἄκτιστου».

3. **S. Bulgakov**, *The Orthodox Church*, (Crestwood, NY: SVS Press, 1988), 6.

ΓΙΑ ΤΟ ΚΤΙΣΙΜΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΡΜΟΛΟΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΕΤΩΝ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ*

Ἡ Ἁγία Γραφή λέει ὅτι ἐκεῖνες οἱ μαῖες πού χάριζαν τή ζωή στά ἀρσενικά παιδιά τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἐπειδὴ εἶχαν φόβο Θεοῦ ἔκτισαν γιά τούς ἑαυτούς τους σπίτια (Ἐξ. 1,21). Ἐπειδή μιλάει γιά ὄρατά κτίσματα; Καί ποιά σημασία ἔχει τό ὅτι κτίστηκαν αὐτά τά σπίτια ἀπό τό φόβο τοῦ Θεοῦ; Γιατί βέβαια ἐμεῖς διδασκόμαστε καί τά σπίτια πού ἔχουμε νά τά ἐγκαταλείψουμε, ἂν χρειαστεῖ γιά νά κερδίσουμε τό φόβο τοῦ Θεοῦ (Ματθ. 19,29). Ὡστε λοιπόν δέν μιλάει γιά ὄρατό σπίτι, ἀλλά γιά τό οἰκοδόμημα τῆς ψυχῆς, πού τό κτίζει κανεῖς γιά τόν ἑαυτό του, τηρώντας τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Μ' αὐτό μᾶς διδάσκει ἡ Ἁγία Γραφή, ὅτι ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ προετοιμάζει τήν ψυχή νά τηρεῖ τίς ἐντολές καί μέ τήν τήρηση τῶν ἐντολῶν κτίζεται καί τό οἰκοδόμημα τῆς ψυχῆς. Ἄς φροντίσουμε καί ἐμεῖς τούς ἑαυτούς μας, ἀδελφοί μου, ἄς φοβηθοῦμε καί ἐμεῖς τό Θεό καί ἄς κτίσουμε γιά τούς ἑαυτούς μας σπίτια, γιά νά στεγαστοῦμε σ' αὐτά, ὅταν ἔρθει ὁ χειμῶνας, οἱ βροχές, οἱ ἀστραπές, οἱ βροντές. Γιατί βρίσκεται σέ πολύ μεγάλη δυσκολία, ὅποιος δέν ἔχει τό χειμῶνα σπίτι.

Πῶς ὁμως κτίζεται τό οἰκοδόμημα τῆς ψυχῆς; Ἀπό τό κτίσιμο τοῦ ὄρατου σπιτιοῦ μπορούμε νά διδαχθοῦμε πῶς ἀκριβῶς ἔχει τό πράγμα. Γιατί αὐτός πού θέλει νά κτίσει ἕνα ὑλικό σπίτι, πρέπει νά τό σιγουρέψει ἀπ' ὅλες τίς μεριές καί νά ὑψώσει τήν οἰκοδομή ταυτόχρονα καί ἀπό τίς τέσσερις πλευρές καί ὄχι τόν ἕνα τοῖχο νά φροντίζει καί τούς ἄλλους νά τούς παραμελεῖ –γιατί ἔτσι δέν κερδίζει τίποτα, μόνο κάνει ἄδικο κόπο καί ἐξοδα. Τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τήν ψυχή. Πρέπει ὁ ἄνθρωπος νά μήν ἀμελεῖ κανένα μέρος ἀπό τό οἰκοδόμημά του, ἀλλά νά τό ὑψώνει συμμετρικά. Αὐτό ἀκριβῶς σημαίνει ἐκεῖνο πού λέει ὁ ἀββάς Ἰωάννης: «Θέλω ὁ ἄνθρωπος νά κατορθώνει λίγο ἀπό κάθε ἀρετή καί νά μήν κάνει ὅπως μερικοί, πού ἀγωνίζονται γιά μιά μόνο ἀρετή καί ἐπιμένουν σ' αὐτή καί γι' αὐτή μόνον ἐργάζονται, παραμελώντας τίς ὑπόλοιπες». Γιατί αὐτοί ἴσως νά ἔχουν καί κάποια προτίμηση σ' αὐτή τήν ἀρετή καί γι' αὐτό δέν ἐνοχλοῦνται ἀπό τό πάθος πού τῆς ἐναντιώνεται. Ἐτσι τούς ξεγελᾶνε καί τούς βαραίνουν τ' ἄλλα πάθη, καί δέν τούς ἐνδιαφέρει, ἀλλά ἔχουν τήν ἐντύπωση ὅτι κάνουν καί μεγάλο κατόρθωμα. Αὐτοί μοιάζουν μ' ἐκεῖνον πού κτίζει ἕνα τοῖχο καί τόν ὑψώνει ὅσο μπορεῖ, συγκεντρώνοντας ὅλη του τήν προσοχή στό ὕψος του καί ἔχοντας τήν ἐντύπωση ὅτι κατόρθωσε κάτι μεγάλο. Δέν καταλαβαίνει ὁμως ὅτι ἂν ἔρθει δυνατός ἄνεμος θά τόν γκρεμίσει, γιατί στέκεται μόνος του, χωρίς νά ἔχει

σύνδεσμο μέ τούς ἄλλους τοίχους. Οὔτε σκεπή δέν μπορεῖ νά φτιάξει γιά τόν ἑαυτόν του, μέ ἕνα μόνο τοῖχο, ἐπειδὴ εἶναι ἐκτεθειμένος ἀπ' ὅλες τίς ἄλλες πλευρές. Δέν πρέπει ὁμως νά γίνεται ἔτσι. Ἀλλά ὅποιος θέλει νά κτίσει τό σπίτι του καί νά φτιάξει γιά τόν ἑαυτόν του στέγη, πρέπει νά ὑψώσει τήν οἰκοδομή ἀπ' ὅλες τίς πλευρές καί νά τήν σιγουρέψει ἀπό κάθε κίνδυνο.

Καί σᾶς λέω πῶς: Πρώτα-πρώτα πρέπει νά ρίξει τό θεμέλιο πού εἶναι ἡ πίστη γιατί «χωρίς τήν πίστη», ὅπως λέει ὁ Ἀπόστολος, «εἶναι ἀδύνατον νά εὐαρεστήσει κανεῖς στό Θεό» (Ἐβρ. 11,6) –καί ἔτσι πάνω σ' αὐτό τό θεμέλιο, νά κτίζει συμμετρικά τήν οἰκοδομή. Τοῦ δόθηκε μιά εὐκαιρία νά κάνει ὑπακοή; Πρέπει νά βάλει ἕνα λιθάρι ὑπακοῆς. Συνέβηκε νά ὀργισθεῖ κάποιος ἀδελφός μαζί του; Πρέπει νά βάλει ἕνα λιθάρι μακροθυμίας. Τοῦ δόθηκε μιά εὐκαιρία γιά ἐγκράτεια; Πρέπει νά βάλει ἕνα λιθάρι ἐγκράτειας. Ἐτσι σέ κάθε εὐκαιρία πού συναντάει γιά νά ἀσκήσει μιά ἀρετή, πρέπει νά βάζει ἕνα λιθάρι στήν οἰκοδομή καί ἔτσι ὁλόγυρα νά τήν ὑψώνει μ' ἕνα λιθάρι συμπάθειας, ἕνα λιθάρι ἐκκοπῆς θελήματος, ἕνα λιθάρι πραότητος καί μέ τά παρόμοια. Πάνω ἀπ' ὅλα ὁμως πρέπει νά καλλιεργεῖ τήν ἀρετή τῆς ὑπομονῆς καί τῆς ἀνδρείας. Γιατί αὐτές εἶναι οἱ γωνίες καί μ' αὐτές στερεώνεται ἡ οἰκοδομή καί ἐνώνονται οἱ τοῖχοι μεταξύ τους, χωρίς νά γέρνουν καί νά κάνουν ἐνδιάμεσα ρωγμές. Χωρίς αὐτές δέν ἔχει κανεῖς τή δύναμη νά ὀλοκληρώσει καμμιά ἀπολύτως ἀρετή. Γιατί ἂν δέν ἔχει κανεῖς ἀνδρεία στήν ψυχή, οὔτε ὑπομένει. Καί χωρίς ὑπομονή δέν μπορεῖ κανεῖς νά κατορθώσει τίποτα. Γι' αὐτό καί ὁ Κύριος εἶπε: «Μέ τήν ὑπομονή σας θά κερδίσετε τίς ψυχές σας» (Λουκ. 21,9).

Πρέπει ἀκόμα αὐτός πού κτίζει νά βάλει ἐνδιάμεσα στά λιθάρια λάσπη. Γιατί ἂν βάλει λιθάρι πάνω σέ λιθάρι, χωρίς νά βάλει ἐνδιάμεσα λάσπη, σπάζουν τά λιθάρια καί γκρεμίζεται ἡ οἰκοδομή. Λάσπη εἶναι ἡ ταπεινωση, ἐπειδὴ γίνεται ἀπό χῶμα καί πατιέται ἀπ' ὅλους. Κάθε ἀρετή λοιπόν πού γίνεται χωρίς ταπεινωση δέν εἶναι ἀρετή, ὅπως ἀκριβῶς λέει καί τό Γεροντικό: «**Ὅπως εἶναι ἀδύνατον νά φτιάξουμε βάρκα χωρίς καρφιά, ἔτσι εἶναι ἀδύνατο νά σωθεῖ κανεῖς χωρίς ταπεινοφροσύνη**». Πρέπει λοιπόν, ὅ,τι καλό κάνει κανεῖς νά τό κάνει μέ ταπεινωση, ὥστε μέ τήν ταπεινωση νά διατηρηθεῖ τό καλό. Ἀκόμα πρέπει ἡ οἰκοδομή νά ἔχει καί τά λεγόμενα ἱμαντώματα. Αὐτά εἶναι ἡ διάκριση πού στερεώνει τήν οἰκοδομή καί ἐνώνει τό ἕνα λιθάρι μέ τό ἄλλο, τή δένει γερά καί τήν ὁμορφαίνει.

(συνεχίζεται)

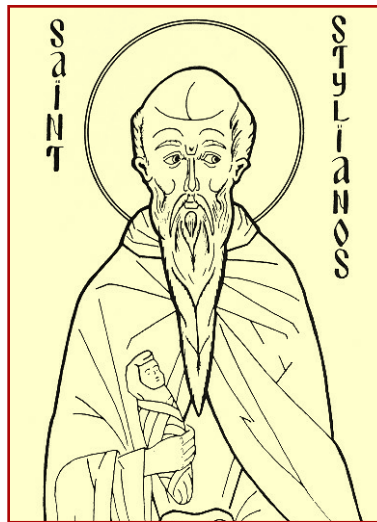
* Ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἀββά Δωροθέου Ἔργα Ἀσκητικά».

St. Stylianos the Hermit*

(November 26)

If a man never stands so tall as when he stoops to help a child, then Stylianos the Hermit was a towering figure of Christianity who cannot be dwarfed by any of our spiritual giants. He practiced every day of his lifetime what Jesus preached when He said, "Suffer the little children to come unto me, and forbid them not; for of such is the kingdom of God" (Luke 10.14). His great concern for children was such that he came to be considered the patron saint of children, but he did not limit his benevolence to children alone, as his life story bears out.

stricken child, something he had not up to that time dared to do; he felt the power of the Lord being transferred to the ailing youngster through his extended arm. The child immediately recovered, and thenceforth Stylianos was sought after by every suffering soul for miles around, young and old. His cave became a magnet for the sick and suffering, many of whom received complete cures not only through the power in this man but through their own faith as well, without which a sufferer's case was hopeless.

Stylianos was born during the seventh century in Adrianopolis in the province of Paphlagonia into a family which for generations had known nothing but poverty, a circumstance which was accepted without complaint and in which the simple, uncomplicated life afforded them greater time for religious matters. What the family of Stylianos lacked in material things was more than offset by the wealth of a deep faith in Jesus Christ and a cheerful commitment to the Messiah Who never owned anything more than the clothes He wore. Stylianos was early made aware of this affinity with the Lord and by the time he had reached maturity had acquired a profound sense of responsibility to the Savior.

Determined to serve Jesus Christ to the fullest of his ability, Stylianos joined the hermits of the desert with a view toward cleansing his soul through a period of meditation and prayer, as well as through association with men likewise pledging their lives to Jesus Christ. Unlike most other hermits, however, he did not withdraw from society altogether, preferring to go among the people for whatever good he might do, and then returning to his little cave for rest and prayerful meditation.

One night while he prayed for guidance in helping others, Stylianos felt a divine presence and was consumed by the great glory of the Holy Spirit, emerging from his cave the next day with a spirit of exultation and serenity he had never known before. In his customary rounds, wherein he counseled and comforted, he felt compelled to place his hand on a

It was at this time that Stylianos concerned himself primarily with children, not just the physically afflicted but also with those who were in need of spiritual guidance. Families from all walks of life entrusted to Stylianos the enlightenment of their children, and he was forced to seek out larger headquarters and to recruit from the ranks of his hermit friends the assistance needed to tend to so many. His was probably the first day-care center of the world, where mothers could safely leave their children while tending to other matters of the home.

Stylianos was inadvertently qualified to become the patron saint of children yet to be born, owing to his miraculous intercession for a young woman who helped him with children but could bear none of her own. When the woman conceived, her husband out of sheer joy spread the word of this miracle, and before long many barren women came to the great hermit. Those whose faith in Jesus Christ was genuine became fertile.

The cheerful countenance of Stylianos was his hallmark, because he seemed always to be smiling. Now and then, however, he would be challenged by an outraged discreditor of little faith, and only then would the beaming hermit's face darken with a scowl. He was also approached by greedy mercenaries with all manner of propositions for commercializing his talents and reaping a tidy fortune, but for these people he always had the same answer: that he had been paid in advance for his services when the serenity of the Holy Spirit came upon him. He would smile as they left. He lived to a ripe old age, and it is said that when he was buried his countenance still beamed with a faint smile from the light of the Lord.

* *Orthodox Saints - Holy Cross Press.*

Α΄ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ
Κίνηση του Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
κ.κ. Στυλιανού

Κατά τόν μήνα Ὀκτώβριον ὁ Σεβασμιώτατος:

–Ἐδέχθη τόν Ἡλεκτρονικό-Ἐπιστήμονα κ. Κωνσταντῖνο Ἀναγνωστάκη μετά τῆς μνηστῆς του Ἀναστασίας, οἱ ὁποῖοι ἔλαβαν μέρος σέ Διεθνές Συνέδριο τῆς ειδικότητός των εἰς τό Σύδνεϋ (2-10-03).

–Ἐχοροστάτησε καί ὠμίλησε καταλλήλως κατά τήν Δοξολογία Ἐνάρξεως τοῦ 8ου Πολιτειακοῦ Συνεδρίου Νεολαίας εἰς τόν Ἱ. Ναό Ἁγ. Γεωργίου Thebarton. Παρέστησαν μετά τοῦ Βοηθοῦ Ἐπισκόπου κ. Νικάνδρου, ὁ Γενικός Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Ἐμμ. Παπαδογεωργιάκης, ὁ Ὑπουργός Δικαιοσύνης κ. Michael Atkinson, ἡ Ὑπουργός Νεότητος κ. Stephani Key, ἐκπροσωποῦσα τόν Premier Νοτίου Αὐστραλίας κ. Mike Wran, ἡ Βουλευτὴς Michel Lensink, ἐκπροσωποῦσα τόν Ἀρχηγό τῆς Ἀντιπολιτεύσεως, ὁ Δήμαρχος West Torrens κ. John Trainer, οἱ Ὅμογενεῖς Βουλευταί, καθὼς καί ὁ κ. Β. Ταλιαντζής. Κατά τό ἐπακολούθησαν Δείπνο ὠμίλησαν οἱ ἐν λόγῳ ἐπίσημοι, χρέη δέ τελετάρχου ἐξετέλεσε ὁ π. Ἰω. Ψάλιος (3-10-03).

–Βοηθούμενος ἀπὸ τόν Θεοφ. Ἐπίσκοπο Δορυλαίου κ. Νικάνδρο, ἐτέλεσε τόν Ἁγιασμό Ἐνάρξεως τῶν Ἔργασίων Συνεδρίου τῆς Νεολαίας καί ὠμίλησε Ἀγγλιστί καί Ἑλληνιστί διὰ τήν σπουδαιότητα τῶν ὑπὸ ἀνάπτυξη θεμάτων. Τὴν πρώτη ἀνακοίνωσι ἔκαμε ὁ Ἄρχιμ. Ἰάκ. Τσιγκούνης μέ θέμα «Ἄνθρωπος κατά τούς Πατέρας». Δευτέρα ἀνακοίνωσι ἔκαμε ὁ Ἰατρός κ. Βασ. Μαντζώρης, Πρόεδρος τῆς Νεολαίας καί τοῦ Κέντρου Προνοίας, μέ θέμα: «Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος κατ' εἰκόνα Θεοῦ. Παράγοντες πού ἀλλοτριώνουν τήν ταυτότητα-πρόσωπο τοῦ νέου» καί ἐπηκολούθησαν οἱ καθιερωμένες καθ' ὀμάδας καί ἐν ὀλομελείᾳ συζητήσεις. Ἐν τέλει δέ καί αἱ σύντομοι ἐκθέσεις ἐπὶ τῶν συζητήσεων καί σχετικαὶ προτάσεις διὰ τὰ Συνέδρια Νεολαίας γενικώτερα. Ἡ καταληκτικὴ Ἐσπερίδα ἔλαβε χώρα εἰς τὴν αἴθουσα Τελετῶν τῆς Ἑνορίας Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood (4-10-03).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱ. Ναό Ἁγ. Γεωργίου

Thebarton καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε εἰς τό κοινόν γεῦμα (5-10-03).

–Ἐχοροστάτησε καί ὠμίλησε καταλλήλως κατά τήν Δοξολογία Ἐνάρξεως τοῦ 8ου Πολιτειακοῦ Συνεδρίου Νεολαίας Ν.Ν.Ο. εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Εὐφημίας καί ἐν συνεχείᾳ παρέστη εἰς τὴν δοθεῖσαν Δεξίωσιν εἰς τὴν Αἴθουσαν τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Bankstown (10-10-03)

–Βοηθούμενος ἀπὸ τόν Θεοφιλέστατο Ἀπολλωνιάδος ἐτέλεσε τόν Ἁγιασμό Ἐνάρξεως τοῦ Συνεδρίου καί ὠμίλησε Ἑλληνιστί καί Ἀγγλιστί ὡς πρὸς τὴν ἐπικαιρότητα τῶν ὑπὸ ἀνάπτυξη θεμάτων ταυτότητας καί ἐτερότητας σέ μία πλουραλιστικὴ κοινωνία. Πρῶτος ὀμιλητῆς ἦταν ὁ κ. Βασ. Ἀδραχτᾶς καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου καί ἐν συνεχείᾳ ὠμίλησε ὁ κ. Ἀναστάσιος Καλογεράκης, Γραμματεὺς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (11-10-03).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς Ἱ. Ναόν Ἁγ. Εὐφημίας Bankstown καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε μέ τοὺς Συνέδρους Νεολαίας καί μεγάλο μέρος τοῦ ἐκκλησιάσματος εἰς τό ἐπίσημο γεῦμα πού παρέθεσε ἡ Ἑνορία-Κοινότης κατά τό ὁποῖο, μεταξύ ἄλλων, ὠμίλησε καταλλήλως ὁ Πρόεδρος αὐτῆς, καί Πρόεδρος τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς Ν.Ν.Ο. κ. Π. Θεοφίλου (12-10-03).

–Συνοδευόμενος ἀπὸ τόν Θεοφιλέστατο Ἀπολλωνιάδος, παρέστη καί ὠμίλησε καταλλήλως κατά τὴν ἐτήσια Γενικὴ Συνέλευση τῶν Ἰδρυμάτων «Βασιλειάδος» ἐν Σύδνεϋ, συνεχάρη τοὺς ἐκλεγέντας κατά τίς γενόμενες Ἀρχαιρεσίες, συνέφαγε δέ ἐν συνεχείᾳ μέ τοὺς Συνέδρους καί εὐχήθηκε τὴν ἴδιαν πρόοδον καί ἐφ' ἑξῆς ὅπως καί μέχρι τοῦδε εἰς τὰ ὑποδειγματικὰ αὐτὰ Ἰδρύματά μας (14-10-03).

–Ἐδέχθη τόν π. Ἰω. Καπέτα, Γενικόν Διευθυντὴν τῶν Ἰδρυμάτων «Βασιλειάδος» εἰς Ν.Ν.Ο. ἀλλὰ καί παρόντος καί τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἀπολλωνιάδος, εἶχεν ἐκτενὴ συζήτηση ἐπὶ θεμάτων τῆς ἀναπτύξεως καί διασφαλίσεως τῶν προστιθεμένων συγκροτημάτων τῆς Βασιλειάδος, ἰδίως μετά τὴν ἔγκρισιν ἀνεγέρσεως τοῦ νέου τεραστίου συγκροτήματος στήν περιοχή Miranda (15-10-03).

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Καθηγητικοῦ Συλλόγου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (16-10-03).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱερό Ναόν Ὑπα-

Ἀναμνηστικὴ φωτογραφία τῶν Συνέδρων τοῦ 8οῦ Πολιτειακοῦ Συνεδρίου Νεολαίας στήν Νότιο Αὐστραλία μετά τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας κ.κ. Στυλιανού, τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Νικάνδρου καί τῶν Κληρικῶν (Ἀδελφίδα 3/4-10-03).

παντής του Κυρίου Coburg (18-10-03).

–Βοηθούμενος από τον Θεοφιλέστατο Δέρβης και πλήθος Ίερέων έτέλεσε τά έγκαινία του Ίερού Ναού Ύπαπαντής του Κυρίου Coburg και ώμίλησε καταλλήλως. Έπηκολούθησε κοινό έόρτιο γεύμα εις τήν αίθουσα τελετών τής Ένορίας. Τό απόγευμα έδέχθη αντιπροσωπεία τής Uniting Church αποτελούμενη από τόν πρ. Πρόεδρο Rev. D Arcy Wood, τόν Rev Hamish Johnson και τόν Γραμματέα του Victorian Council of Churches, παρόντος και του Θεοφιλεστάτου Δέρβης, συνεζήτησε μετ' αυτών έκτενώς τίς δυνατότητες και τά όρια θεολογικής συνεργασίας μετά τής Ί. Αρχιεπισκοπής μας, προς άποφυγήν κινδύνων ή παρεξηγήσεων προσηλυτισμού έκ μέρους προσώπων, τά όποία κάποτε διαθέτουν «ζήλον ού κατ' έπίγνωσιν». Οί έν λόγω άνώτατοι και λίαν φιλορθόδοξοι εκπρόσωποι τής Uniting Church διαβεβαίωσαν άπεριφράστως

Στιγμιότυπα από τά έγκαινία του Ίερού Ναού Ύπαπαντής του Κυρίου Coburg (Βικτώρια 19-10-03).

Ό Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος κ.κ. Στυλιανός μετά τήν τέλεισιν του Άγιασμού Ένάργεως των εργασιών του 8ου Πολιτειακού Συνεδρίου Νεολαίας στο Σύννεϋ, ώμίλησε Έλληνιστί και Άγγλιστί ώς προς τήν έπικαιρότητα των υπό ανάπτυξη θεμάτων, ταυτότητας και έτερότητας σε μία πλουραλιστική κοινωνία (11-10-03).

τήν προθυμία και ειλικρίνειάν των νά συνεχισθούν έν αδελφική κατανοήσει αι μέχρι σήμερα αγαθαί σχέσεις, τάς όποίας καλλιέργησε επί 20 και πλέον έτη ό διμερής θεολογικός Διάλογος.

Έδέχθη τόν έκ των πτυχιούχων τής Θεολογικής μας Σχολής και Καθηγητήν εις τό Δίγλωσσον Κολλέγιον Άγ. Αναργύρων Oakleigh, Π. Ζουμπούλη.

–Συνοδεύομενος από τόν Θεοφιλέστατον Δέρβης, τόν κ. Κ. Κόντη και άλλους έπιτελικούς συνεργάτας, παρεκάθησε εις οικογενειακό Δείπνο μετά του π. Βανδώρου και τής ευρύτερας οικογενείας του, καθώς και των έν τή Ένορία Άγ. Νεκταρίου Fawkner συνεργατών του διά τήν 40ην έπέτειον από των γάμων τους μετά τής Πρεσβυτέρας του Δήμητρας (19-10-03).

–Έδέχθη τόν Διευθυντή των Ίδιωτικών Σχολείων Ν.Ν.Ο. κ. Terry Charman, παρόντος και του Θεοφιλεστάτου, του Ίδ. Γραμματέως του κ. Δ. Κυπριώτη και του Ύφηγητού κ. Φ. Καριατλή, και είχε μετ' αυτών συνεργασίαν διά τήν βελτίωση των μορφωτικών προγραμμάτων των Ήμερησίων Κολλεγίων μας, μέ δεδομένη πάντοτε τήν ειλικρινή προς αυτά εκτίμησή του (20-10-03).

–Έδέχθη αντιπροσωπεία του Διοικητικού Συμβουλίου του Άγ. Στυριδωνος αποτελούμενη από τόν Ίερατικάς Προϊστάμενο π. Στ. Σκούτα και τά μέλη κ. Νικ. Παπαναστασίου και Παν. Σουλελέ, και συνεζήτησε μετ' αυτών θέματα άμέσου αντιμετώπισεως (21-10-03).

–Έδέχθη τόν Διευθυντή στοιχειώδους εκπαίδευσεως εις τό Κολλέγιό μας Άγ. Εύφημίας κ. Μιλτιάδη Γιάγκου και είχε μετ' αυτού ανταλλαγή άπόψεων επί θεμάτων των άρμοδιοτήτων του (22-10-03).

–Παρεκάθησε εις τό έπίσημο Δείπνο προς τιμήν του εις τήν αίθουσα Τελετών τής Ένορίας-Κοινότητας Κοιμήσεως τής Θεοτόκου Mt Gravatt Βρισβάνης, παρόντων και των Διοικητικών Συμβουλίων και Φιλοπτώχων Άδελφοτήτων και των άλλων έν Βρισβάνη Ένοριών μας (24-10-03).

–Έλειτούργησε και χειροτόνησε εις Πρεσβύτερον τόν έκ των άποφοίτων τής Θεολογικής μας Σχολής Διάκονο π. Σίλουανό Φωτεινά μέ συλλειτουργούς πολλούς έκ των άποφοίτων τής Θεολογικής μας Σχολής από διάφορα σημεία τής Αυστραλίας. Έπηκολούθησε έπίσημο γεύμα και άνάλογοι όμιλαιο.

–Έχοροστάτησε και εκήρυξεν κατά τόν Μ. Έσπερινό εις τόν πανηγυρίζοντα Ίερόν Ναόν Άγίου Δημητρίου Queenbeyan (25-10-03).

–Έλειτούργησε και εκήρυξε εις τόν αυτόν πανηγυρίζοντα Ί. Ναόν και έν συνεχεία παρεκάθησε εις κοινό ένόρτιον γεύμα μετά έπίσημων ήμετέρων και Ξένων (26-10-03).

–Συνοδευόμενος από τόν Θεοφιλέστατο Δέρβης και άλλους Κληρικούς, έπιθεώρησε τούς χώρους και τά συνεχιζόμενα κτιριακά έργα εις τό συγκρότημα ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙΝ, μετά ταύτα δέ έτέλεσε τά έγκαινία του νέου ύποκαταστήματος τής Λαϊκής Τραπεζής Κύπρου ένώπιον και του ειδικώς έλθόντος από τήν Λευκωσία Προέδρου τής Τραπεζής ταύτης κ. Κ. Λαζαρίδη, μέλους και τής Διεθνούς Έπιτροπής Όλυμπιακών Άγώνων. Μετά τίς συνήθεις προσφωνήσεις και αντιφωνήσεις, και τήν σχετική δεξίωση παρεκάθησε σε γεύμα πού παρέθηκε ό κ. Λαζαρίδης, μετά των έν Αυστραλία στελεχών τής Τραπεζής. Εις τό έν λόγω γεύμα παρεκάθησαν και έγκριτοι παροικιακοί παράγοντες, καθώς και ό Γενικός Πρόξενος τής Έλλάδος έν Μελβούρνη κ. Έλευθ. Κουβαριτάκης (27-10-03).

–Έδέχθη σε έθιμοτυπική έπίσκεψη τόν από μακρού φίλο του, Πρόεδρο τής Λαϊκής Τραπεζής κ. Κίκη Λαζαρίδη μετά τής συζύγου του Βέρας συνοδευομένους από έτερον αξιωματούχον τής Τραπεζής έν Λευκωσία κ. Μιχ. Λούη και τόν έν Αυστραλία εκπρόσωπο τής Τραπεζής κ. Μιλτ. Μιχαηλά. Έν συνεχεία παρεκάθησε μετά του Θεοφιλεστάτου Άπολλωνιάδος και του έκ των μελών του Αρχιεπισκοπικού Συμ-

βουλίου κ. Στ. Όνουφριάδη, εἰς ἐπίσημο γεῦμα ἐκ μέρους τοῦ κ. Κ. Λαζαρίδη (29-10-03).

–Έλαβε μέρος εἰς ὄλες τίς φάσεις τῆς καθιερωμένης κατά διαστήματα παρακολουθήσεως τοῦ ὅλου ἔργου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἀπό εἰδικὴν ἐπιτροπὴν (external moderation) πού ὀρίζεται ἀπὸ τὸ Sydney College of Divinity, ἡ ὁποία ἐφέτος συνεκροτεῖτο ἀπὸ τὸν Καθηγητὴ Rev Hornsbourg, τὴν Professor Dr Elaine Knobbs, τὸν Professor Dr Jim Athanasou καὶ τὴν Δρα Μαρία Καμπέρου.

Ἐπὶ τῇ λήξει τῶν Ἔργασίων τῆς ἐν λόγῳ Ἐπιτροπῆς, παρετέθη γεῦμα ἐκ μέρους τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, εἰς τὸ ὁποῖο παρεκάθησαν μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ οἱ ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ ἐπιτελικοὶ καὶ ἐπιστημονικοὶ συνεργάται του (30-10-03).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Νικολάου Marrickville ἔνθα καὶ τὸ φερόνυμον Παρεκκλήσιον τῶν Ἁγίων. Ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε σέ κοινὸ ἐόρτιο Δεῖπνο (31-10-03).

Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον ὁ Θεοφιλέστατος:

–Ἐδέχθη τὸν ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἐκκλησ. Συμβουλίου τῆς Ἐνορίας Ἁγ. Αἰκατερίνης Mascot κ. Εὐστ. Κονδυλιό (1-10-03).

–Ἐίχε συνεργασίαν μετὰ τοῦ π. Μιχαὴλ Ἀποστολοπούλου, Ἱερατικῶς Προϊσταμένου τοῦ Ἱ. Ν. Ἁγ. Εὐφημίας, ὅπου θὰ διεξαχθοῦν οἱ ἐργασίες τοῦ 8ου Πολιτειακοῦ Συνεδρίου Νεολαίας (2-10-03).

–Συνοδευόμενος ἀπὸ ἀποφοίτους τῆς Θεολογικῆς μαθ Σχολῆς τοῦ Ἀποστ. Ἀνδρέου, παρέστη εἰς τὴν εἰδικὴν ἐκδήλωσιν τοῦ Συνδέσμου Θεολογικῶν Σχολῶν (S.C.D.), ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 20ετίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του (3-10-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγίων Πάντων Belmore (5-10-03).

–Προῆδρευσε τοῦ Πρωτοβαθμίου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ΝΝΟ (8-10-03).

–Παρέστη εἰς τὴν Δοξολογίαν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ 8ου Πολιτειακοῦ Συνεδρίου Νεολαίας, εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγίας Εὐφημίας Bankstown (10-10-03).

–Παρηκολούθησε καθ ὅλην τὴν ἡμέραν τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου Νεολαίας (11-10-03).

–Συνελειτούργησε μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς τὸν Ἱ. Ν. Ἁγίας Εὐφημίας, ἐπὶ τῇ λήξει τῶν ἐργασιῶν τοῦ 8ου Πολιτειακοῦ Συνεδρίου Νεολαίας (12-10-03).

–Παρέστη εἰς τὴν ἐτήσιαν Γενικὴν Συνέλευσιν τῶν μελῶν τοῦ Ἰδρύματος τῶν Γηροκομείων τῆς Βασιλειάδος. Ἐν συνεχείᾳ παρέστη εἰς τὴν Συνεδρίασιν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ ἰδίου Ἰδρύματος (14-10-03).

–Παρεκάθησεν εἰς τὴν συνεδρίασιν τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (16-10-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγίου Σπυρίδωνος, ἐπὶ τῇ μνήμῃ πάντων τῶν Κυπρίων Ἁγίων, εἰς τὸ τέλος δὲ τῆς Θ. Λειτουργίας, παρουσίᾳ τῶν Κυπριακῶν Συλλόγων, προέστη τῆς λιτανεύσεως τῆς Ἱ. Εἰκόνος ἡ ὁποία φυλάσσεται εἰς τὸν ὡς ἄνω Ἱ. Ναὸν καὶ ὠμίλησε καταλλήλως.

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινόν, εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Γερασίμου Leichhardt (19-10-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν.

–Ἐδέχθη τὸν ἐκ τῶν κληρικῶν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς π. Ἰω. Βαρβαρῆ (20-10-03).

–Εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Νικολάου Marrickville, μετὰ τὴν συμμετοχὴν πλήθους πιστῶν, ἐτέλεσε τὴν ἐπ' ὄνοματι τοῦ Ἁγ. Ἰακώβου φερομένην ἀρχαία Θεία Λειτουργία καὶ ὠμίλησε καταλλήλως (23-10-03).

–Ἐδέχθη τὴν Σύμβουλον Ἐκπαιδεύσεως τοῦ Γενικοῦ Προξε-

νείου κα Μαρία Ἀγαθαγγελίδου (24-10-03).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινόν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Δημητρίου St. Marys (25-10-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν καὶ ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε σέ κοινὴν τράπεζαν μετὰ ὅλου τοῦ ἐκκλησιάσματος (26-10-03).

–Ἀφίχθη εἰς Μελβούρνην ὅπου παρεκάθησεν εἰς Δεῖπνον, τὸ ὁποῖον παρέθεσεν ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Δέρβης μετ' ὁμάδος Ἱερέων τῆς πόλεως (27-10-03).

–Παρέστη εἰς τοὺς χώρους τῆς Ἱ. Μονῆς «Ἄξιόν Ἔστιν» τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ὁμάδος ἠλικιωμένων τοῦ Κέντρου Προνοίας τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἐπετειῶ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, κατὰ τὴν ὁποίαν ὠμίλησεν ὁ Καθηγητὴς κ. Κωνσταντῖνος Παπαδόπουλος, πρῶτον Διευθυντὴς τοῦ Ἡμερησίου Κολλεγίου Ἁγ. Ἀναργύρων. Εἰς τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας ὁ Θεοφιλέστατος ἀπήντησε χαιρετισμόν (28-10-03).

–Ἐίχε συνεργασίαν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς μετὰ τοῦ Θεοφιλ. Ἁγίου Δέρβης (29-10-03).

–Παρέστη μετὰ τοῦ Ἁγ. Δέρβης εἰς τὴν Ἱερατικὴν Σύναξιν εἰς τὸ Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Βασιλείου Brunswick καὶ ἀνέπτυξε εἰς τοὺς ἱερεῖς τῆς Μελβούρνης διάφορα λειτουργικὰ θέματα.

–Μετὰ τοῦ Θεοφ. Δέρβης ἐπισκέφθη τίς ἐγκαταστάσεις τῶν Γηροκομείων τῆς Βασιλειάδος, ὅπου ἐξεναγήθη ὑπὸ τοῦ Ἀντιπροέδρου τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου καὶ ὑπευθύνου διὰ τὸ ὅλον ἔργον κ. Κ. Κόντη (30-10-03).

–Συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν π. Σπυρίδωνα Μπόνια, ἐπεσκέφθη τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Ἰωάννου Carlton καὶ ἐν συνεχείᾳ μετὰ τοῦ π. Ἰορδάνη Κρικέλη τὸν Ἱ. Ναὸν Παναγίας Σουμελά Keilor καὶ Ἁγ. Παρασκευῆς St. Albans.

–Τὸ ἑσπέρας παρέστη, συμπροσευχόμενος ἀπὸ τοῦ Ἱ. Βήματος, εἰς τὸν Ἑσπερινόν τοῦ πανηγυρίζοντος Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Ἀναργύρων Oakleigh (31-10-03).

Β' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ

Κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον ὁ Θεοφιλέστατος:

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὴν πανηγυρίζουσαν Ἱεράν Μονὴν Παναγίας Γοργοπηκῆς Geelong, παρουσίᾳ πλήθους πιστῶν. Ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς μοναστηριακὴν τράπεζαν.

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξεν κατὰ τὸν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Thomastown ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης. Ἐπακολούθησε δεῖπνον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ αἰδ. π. Νικολάου Λιλιμπάκη (1-10-03).

–Ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ μηνός διὰ τοὺς ἠλικιωμένους, παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον τῶν Συλλόγων ἠλικιωμένων τῆς Ἱεράς ἡμῶν Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς τὸ Ἱεροιακόν Κέντρον τοῦ Ἁγίου Βασιλείου Brunswick καὶ ὠμίλησε καταλλήλως (2-10-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τῶν Ἁγίων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου Preston. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς Θείας Λειτουργίας, προέστη Δοξολογίας ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ΔΗΜΗΤΡΙΩΝ, παρουσίᾳ τοῦ Πρέσβεως τῆς Ἑλλάδος κ. Φωτίου Ξύδα, τοῦ ἐντιμ. Γενικοῦ Προξένου ἐν Μελβούρνη κ. Ἐλευθερίου Κουβαριτάκη καὶ μελῶν τῆς Παμμακεδονικῆς Ἐνώσεως (5-10-03).

–Ἐδέχθη τὸν κ. Κων. Κόντην, Πρόεδρον τῶν Ἐνοριῶν καὶ Κοινοτήτων καὶ συνεζήτησε μετ' αὐτοῦ θέματα ἀφορώντα τὴν Ἱ. Μονὴν Παναγίας Καμαριανῆς Red Hill, τὴν Ἐνορίαν Κοινότητα τοῦ Ἁγ. Ἀντωνίου Sunshine καὶ τὴν Ἐνορίαν Κοινότητα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου North Altona (6-10-03).

–Ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Prahran προέστη τῆς ἐξοδίου ἀκολουθίας τῆς ἀιμνήστου πρεσβυτέρας Μαρίας Ἀποστολέλλης μετὰ τὴν συμμετοχὴν ὅλου τοῦ κλήρου τῆς Μελβούρνης καὶ παρουσίᾳ πλήθους πιστῶν. Ὄμιλησε κατα-

λήλως διά τήν ἀείμνηστον καί διεβίβασε πρὸς τὸν αἰδ. π. Ἀπόστολον, συζυγον καί αἰδ. π. Κων. Ἀποστολέλλην, υἰὸν καί τὰ λοιπὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τὰ συλλυπητήρια τοῦ Σεβασμιωτάτου καί τήν συμπάθειάν του (7-10-03).

–Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Κων. Κόντη, Προέδρου τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἐνοριῶν καί Κοινοτήτων ἐπεσκέφθη τήν Ἐνορία Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου Sunshine καί συνεζήτησε μετὰ τῶν ἐπιτρόπων τὰ προβλήματα τὰ ὅποια ἀντιμετωπίζουν σχετικὰ μέ τις κτιριακές ἐγκαταστάσεις αἱ ὅποια ἐγένοντο ἄνευ ἀδείας τῆς Δημαρχίας τῆς περιοχῆς.

–Ἐπιστρέψας εἰς τὰ Γραφεῖα παρουσία καί πάλι τοῦ κ. Κων. Κόντη ἐδέχθη τὸν αἰδ. π. Ἀλέξανδρον Κορλόν καί τοὺς κ.κ. Σταῦρον Κιαννέν καί τὸν ἀρχιτέκτονα Γεώργιον Μπουράκη μετὰ τῶν ὁποίων συνεζήτησε τὰς λεπτομερείας τῶν ἀρχιτεκτονικῶν σχεδίων τοῦ νέου ἀνεγειρομένου Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Yarraville (10-10-03).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγ. Βασιλείου Brunswick καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ αἰδ. π. Ἀθανασίου Τριανταφύλλου (12-10-03).

–Παρέστη εἰς συνεδρίασιν τῆς Κεντρ. Νεολαίας (13-10-03).

–Προέστη ἐπιτροπείας τῆς Κεντρ. Φιλοπτώχου (14-10-03).

–Ἐδέχθη τὸν κ. Στράτον Μαγιάν, πρωταγωνιστὴν τοῦ ΓΕΟΘΒ μετὰ τῆς συνοδείας του ἐξ Ἀμερικῆς (17-10-03).

–Μετὰ τοῦ κ. Κων. Κόντη ὑπεδέχθη εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τῆς Μελβούρνης τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν κ.κ. Στυλιανόν προερχόμενον ἐκ Σύδνεϋ.

–Συνοδευόμενος τὸν Σεβασμιώτατον παρέστη συμπροσευχόμενος ἐν τῷ Ἱ. Βήματι κατὰ τὸν Ἑσπερινόν τῆς ἐναποθέσεως τῶν ἱερῶν Λειψάνων εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Coburg. Ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς δεῖπνον παρατεθέν ὑπὸ τῆς Φιλοπτώχου εἰς τὸ Ἐνοριακὸν Κέντρον παραπλεύρως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ (18-10-03).

–Συνελειτούργησε μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου καί ἐβοήθησε αὐτὸν εἰς τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαινίων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Coburg. Ἐπακολούθησε γεῦμα εἰς τὸ Ἐνοριακὸν Κέντρον εἰς τὸ ὅποιον παρεκάθησεν ὁ Σεβασμιώτατος, ὁ Θεοφιλέστατος, ὁ Γενικός Πρόξενος κ. Ἐλευθέριος Κουβαριτάκης καί ἱκανὸς ἀριθμὸς ἐνοριτῶν.

–Μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου ἐδέχθησαν τοὺς κ.κ. Rev. Hamish Christie-Johnson, Rev. Darcy Wood καί Maureen Postma καί συνεζήτησαν μετ' αὐτῶν τὸ ὑπὸ τοῦ Rev. Robert Gribben δημιουργηθὲν πρόβλημα τοῦ Institute of Orthodox Studies.

–Παρεκάθησε μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς τὸ δεῖπνον τὸ ὅποιον παρέθεσε εἰς τὸ Ἐνοριακὸν Κέντρον τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Fawcner ὁ αἰδ. π. Σπυριδων Βανδώρος ἐπὶ τῇ τεσσαρακονταετῇ ἐπετείῳ ἀπὸ τὴν εἴσοδον του εἰς τὸν ἱερόν κλῆρον (19-10-03).

–Προέπεμψεν εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τῆς Μελβούρνης τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν κ.κ. Στυλιανόν ἐπιστρέφοντα εἰς Σύδνεϋ (20-10-03).

–Ἐδέχθη ἐθιμοτυπικὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Δημάρχου Μενεμένης Θεσσαλονίκης κ. Γεωργίου Ἀκτσελῆ, τὸν ὅποιον ἐσυνώδευεν ὁ Πρόεδρος καί ἡ Γραμματεὺς τοῦ Συλλόγου τῶν Θεσσαλονικέων «Ὁ Λευκὸς Πύργος».

–Παρουσία τοῦ κ. Κων. Κόντη, ἐδέχθη τὸν αἰδ. π. Κων. Ἀποστολέλλην, ἱερατ. Προϊστάμενον καί τοὺς κ.κ. Ἀνδρέαν Εὐριπίδου, Πρόεδρον καί Παῦλον Παῦλου, Ἀντιπρόεδρον τῆς Ἐνορίας Κοινότητος τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Morwell καί συνεζήτησε θέματα ἀφορῶντα τὴν ἐν λόγῳ Κοινότητα (21-10-03).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὴν τέλει τῆς Θείας Λειτουργίας τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ, εἰς τὸν Ἱερόν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου South Melbourne (23-10-03).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὸν πανηγυρικὸν Ἑσπερινόν εἰς τὸν Ἱερόν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ascot Vale. Ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον παρατεθέν ὑπὸ τῆς

Φιλοπτώχου εἰς τὴν αἴθουσα παραπλεύρως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ (25-10-03).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ascot Vale. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας παρεκάθησεν εἰς γεῦμα παρατεθέν ὑπὸ τῆς Φιλοπτώχου εἰς τὴν αἴθουσα παραπλεύρως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ. Εἰς τὸ γεῦμα παρεκάθησαν καί οἱ κυρίες Judy Madison, Speaker of the House of the State Government, Lember for Essendon καί Jan Chandrey, representing the Government of Moonee Valley.

–ὑπεδέχθη εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τῆς Μελβούρνης τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν κ.κ. Στυλιανόν προερχόμενον ἐκ Σύδνεϋ (26-10-03).

–Συνοδευόμενος τὸν Σεβασμιώτατον παρέστη εἰς τὸν Ἀγίασμον ἐπὶ τῇ ἐνάρξει νέου καταστήματος τῆς Λαϊκῆς Τραπεζῆς Κύπρου εἰς Northcote.

–Προέπεμψεν εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τῆς Μελβούρνης τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν κ.κ. Στυλιανόν ἐπιστρέφοντα εἰς Σύδνεϋ. Ἐν συνεχείᾳ μετέβη εἰς τὸ Γηροκομεῖον ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ καί παρέστη εἰς συνεδρίασιν τοῦ Board (27-10-03).

–ὑπεδέχθη τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ εἰς τὰ Γραφεῖα καί συνηργάσθη μετ' αὐτοῦ ἐπὶ θεμάτων ἀφορῶντων τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν εἰς Μελβούρνην.

–Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ζεύγους Κων. καί Δέσποινας Κόντη παρέστη εἰς τὴν δεξίωσιν τῶν τελειοφοίτων τοῦ Κολλεγίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Ἱεράς ἡμῶν Ἀρχιεπισκοπῆς, εὐλόγησε τὴν τράπεζα ἀπηύθυνε χαιρετισμὸν πρὸς τοὺς τελειοφοίτους διαβιβάζων ταυτοχρόνως τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου (28-10-03).

–Παρουσία τοῦ κ. Κων. Κόντη, ἐδέχθη τὸν κ. Θεόδωρον Θεοδώρου εἰς τὸν ὅποιον ἀνετέθη ἡ ἐπίβλεψις τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Yarraville καί τοῦ Ἐνοριακοῦ Κέντρον τῆς Ἱεράς Μονῆς Παναγίας Καμαριανῆς Red Hill, καθὼς καί οἱ ἐπιδιορθωτικὲς ἐργασίαι κατὰ τὴν ὑπόδειξιν τῆς Δημαρχίας εἰς τὰ κτίρια τῆς Ἐνορίας Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου Sunshine. Ἐπακολούθησε συνεδρίασις παρουσίᾳ καί τοῦ κ. Ἀνδρέου Γεωργίου μετὰ τὸν κ. Γεώργιον Χατζῆν διὰ θέματα ἀφορῶντα τὴν ἀνεγειρομένην πτέρυγα τοῦ Γηροκομείου.

–Παρηκολούθησε τὴν ὁμιλίαν τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. π. Ἰακώβου Τσιγκούνη, ἡ ὅποια ἐδόθη εἰς τὰ πλαίσια τῶν μηνιαίων ὁμιλιῶν διὰ τὴν Νεολαίαν μετὰ θέμα: «*Magic and the sacraments: A gross misunderstanding in our times*» (29-10-03).

–Παρηκολούθησε τὸ πρῶτον σεμινάριον τοῦ ἱεροῦ Κλήρου Μελβούρνης εἰς τὸ ὅποιον ὁμιλητὴς ἦτο ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ, εἰς τὸ Ἐνοριακὸν Κέντρον τοῦ Ἁγίου Βασιλείου Brunswick (30-10-03).

–Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Κων. Κόντη, ἐπεσκέφθησεν τὸν κοινοπολιτικὸν Ὑπουργόν Employment κ. Kevin Andrews, εἰς τὸ γραφεῖον αὐτοῦ καί συνεζήτησαν μετ' αὐτοῦ τὰ πρό καιροῦ ὑποβληθέντα αἰτήματα διὰ τὰ Γηροκομεῖα καί Κέντρα Προνοίας τῆς Ἱεράς ἡμῶν Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς ὅλην τὴν Αὐστραλίαν.

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὸν πανηγυρικὸν Ἑσπερινόν εἰς τὸν Ἱερόν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Oakleigh (31-10-03).

Γ' & Ε' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνηση τοῦ Θεοφιλέστατου Ἐπισκόπου** **Δορυλαίου κ. Νικάνδρου**

Κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον ὁ Θεοφιλέστατος:

–Προήδρευσε συνεδρίασεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῆς Τρίτης Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφέρειας.

–Παρηκολούθησε συνεδρίασιν τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς (1-10-03).

–Υπεδέχθη εις τό αεροδρόμιον τῆς πόλεως, μετά τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καί πιστῶν τῆς πόλεως, τόν Σεβασμιώτατον Ποιμέναρχη μας, Ἀρχιεπίσκοπον Αὐστραλίας κ.κ. Στυλιανόν, ἐλθόντα διά τό Συνέδριον Νεολαίας τῆς Τρίτης Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφέρειας.

–Συμπροσευχήθηκε, κατά τήν Ἱεράν Ἀκολουθίαν ἐπί τῆ ἐνάρξει τοῦ Συνεδρίου, τελεσθεῖσαν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου, κατόπιν δέ παρεκάθησε μετά τοῦ Σεβασμιωτάτου, τῆς Ὑπουργοῦ Νεότητος τῆς Κυβερνήσεως τῆς Νοτίου Αὐστραλίας Ἐντιμ. κ. Stephanie Key, τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης τῆς ἰδίας Κυβερνήσεως Ἐντιμ. κ. Michael Atkinson, τοῦ ἐκπροσώπου τῆς Πολιτειακῆς Ἀντιπολιτεύσεως, τοῦ Δημάρχου τῆς πόλεως West Torrens Ἐντιμ. κ. John Trainer καί τῶν συνέδρων εἰς τό ἐπίσημον ἐπί τῆ ἐνάρξει τοῦ Συνεδρίου δεῖπνον (3-10-03).

–Συμμετῶχε, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου, εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου, τό ὅποῖον ἔλαβε χώραν εἰς τὰς ἐγκαταστάσεις τοῦ Κολλεγίου «ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ» τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Γεωργίου Thebarton, εἰς τὰς προγραμματισθεῖσας διά τό Συνέδριον Ἱεράς Ἀκολουθίας, καί εἰς τό δεῖπνον τῶν συνέδρων, λαβόν χώραν εἰς τό Ἑνοριακόν-Κοινοτικόν Κέντρον τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood (4-10-03).

–Συνειρούρησε, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου, κατά τήν Θεῖαν Λειτουργίαν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton.

–Προέπεμψε τόν Σεβασμιώτατον κατά τήν ἀναχώρησίν του, ἐπιστρέφοντα εἰς Σύδνεϋ (5-10-03).

–Παρῆστη εἰς τήν συνεδρίασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Port Adelaide.

–Προήδρευσε συνεδρίασεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (7-10-03).

–Προήδρευσε κοινῆς συνεδρίασεως Ἱερέων, Διακονοτικῆς καί Κεντρικῆς Φιλοπτώχου, διά τήν ὀργάνωσιν τῶν ἑορτασῶν τῶν Θεοφανίων 2004 (8-10-03).

–Ἐδέχθη τόν Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τῆς Ἑνορίας St Michael, τῆς Οὐκρανικῆς Κοινότητος Ἀδελαΐδος, συνοδευόμενον ὑπό τοῦ κ. Bogdan Solowij (9-10-03).

–Ἀνεχώρησε διά Darwin, ἵνα παραστή εἰς τοὺς ἑορτασμούς τῆς 50ετηρίδος τῆς θεμελιώσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου.

–Παρεχώρησε συνέντευξιν εἰς τήν ἐφημερίδα Territorian, κατά τήν ὅποιαν ἀνεφέρθη εἰς τήν σημασίαν τοῦ Ναοῦ διά τήν ζωήν καί τήν σωτηρίαν τῶν Χριστιανῶν καί εἰς τήν συμπλήρωσιν 50 ἐτῶν ἀπό τῆς θεμελιώσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου.

–Παρέστη εἰς δεξίωσιν τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Νικολάου, παρατεθείσαν, ἐπί τῆ 50ετηρίδι τῆς θεμελιώσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου, εἰς τήν αἴθουσαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος (11-10-03).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Νικολάου Darwin. Μετά τό πέρασ τῆς Θεῖας Λειτουργίας ἐγκαινίασε τήν ἐκθεσιν τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος, ἐξ ἐκκλησιαστικῶν ἀντικειμένων καί φωτογραφιῶν, παρουσιασθεῖσαν εἰς τήν αἴθουσαν τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος, καί μετά ταῦτα εὐλόγησε τήν παρατεθείσαν ἐόρτιον τράπεζαν.

–Παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον, παρατεθέν ὑπό τοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος, Ἐντιμ. κ. Γεωργίου Καπέτα, εἰς τήν οἰκίαν του (12-10-03).

–Ἐδέχθη τὰς ἐξομολογήσεις τῶν πιστῶν.

–Παρεκάθησεν εἰς γεῦμα, παρατεθέν ὑπό τοῦ Κυβερνήτου τῆς Βορείου Ἐπικρατείας, Ἐντιμ. κ. Ἰωάννου Ἀνοικτομάτη, εἰς τήν οἰκίαν αὐτοῦ.

–Συνητήθη μετά τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικοτήτων τῆς Βορείου Ἐπικρατείας, Ἐντιμ. κ. Κωνσταντίνου Βατσακαλή.

–Παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον, παρατεθέν ὑπό τοῦ Προέδρου

τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Νικολάου Darwin κ. Ἰωάννου Νικολάκη, εἰς τήν οἰκίαν του (13-10-03).

–Ἐπεσκέφθη Ἑλληνας ἀσθενεῖς εἰς τό Δημόσιον Νοσοκομεῖον τοῦ Darwin.

–Ἐδέχθη τὰς ἐξομολογήσεις τῶν πιστῶν (13-10-03).

–Ἐπεσκέφθη τήν οἰκίαν τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Νικολάου κ. Ἄλκη Ἀθηναίου καί, κατόπιν, ἀνεχώρησεν ἐπιστρέφων εἰς Ἀδελαΐδα (14-10-03).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν Ἑσπερινόν, ἐπί τῆ μνήμῃ τοῦ Ἀποστόλου καί Εὐαγγελιστοῦ Λουκά, εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Port Adelaide (17-10-03).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν, κατά τήν ἑορτήν τοῦ Ἁγίου Λουκά, εἰς τόν ὡς ἄνω Ἱερόν Ναόν (18-10-03).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος.

–Ἐτέλεσε τῆ Βάπτισιν τοῦ τέκνου τοῦ κ. Γεωργίου Κακά, εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton (19-10-03).

–Προήδρευσε συνεδρίασεως τῆς Ὀργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς διά τοὺς ἑορτασμούς τῶν Θεοφανίων 2004 (22-10-03).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton, εἰς Θεῖαν Λειτουργίαν τελεσθεῖσαν διά τοὺς μαθητάς καί μαθητριάς τοῦ Κολλεγίου «ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ».

–Ἐδέχθη τοὺς ἐκ Σύδνεϋ Αἰδεσ. πατέρας Ἰωάννην Γρύλλην καί Ἰωάννην Καπέταν.

–Ἐτέλεσε τήν ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγίου Εὐχελαίου εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood (23-10-03).

–Παρέστη εἰς δεξίωσιν, δοθείσαν εἰς τοὺς χώρους τοῦ Κοινοβουλίου ὑπό τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς Νοτίου Αὐστραλίας, Ἐντιμ. κ. Mike Rann, ἐπί τῆ ἐνάρξει τῶν Δημητρίων, διοργανουμένων ὑπό τῆς Παμμακεδονικῆς Ἐνώσεως Νοτίου Αὐστραλίας (24-10-03).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν Ἑσπερινόν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Δημητρίου Salisbury (25-10-03).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν ὡς ἄνω ἑορτάζοντα Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Δημητρίου, μετά δέ τό πέρασ τῆς Θεῖας Λειτουργίας εὐλόγησε τήν παρατεθείσαν ἐόρτιον τράπεζαν (26-10-03).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τήν Θεῖαν Λειτουργίαν, ἐπί τῆ ἑορτῆ τῆς Ἁγίας Σκέπης Θεοτόκου, καί ἐτέλεσε τήν Δοξολογίαν ἐπί τῆ ἔθνικῃ ἑορτῇ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος (28-10-03).

–Ἐδέχθη τόν νεοεκλεγέντα Πρόεδρον τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Σπυριδωνος Unley κ. Νικόλαον Ἀνάργυρον καί τόν Διευθυντήν τοῦ νεοϊδρυθέντος ὑπό τῆς ὡς ἄνω Ἑνορίας-Κοινότητος ἡμερησίου διγλώσσου Δημοτικοῦ Σχολείου «ΑΓΙΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ» κ. Νικόλαον Παπαγεωργίου, συνοδευόμενος ὑπό τοῦ Ἐφημερίου τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω Ἑνορίας-Κοινότητος Αἰδεσ. π. Ἰωάννου Φάλιου (29-10-03).

–Παρηκολούθησε τήν συνεδρίασιν τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας (30-10-03).

« ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

Ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας

Ἐκδίδεται ἀπό Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

Ὑπ. ἐκδόσεως: Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Σελιδοποίηση: Οἰκονόμος. π. Ἄγγελος Ἀλιφιερᾶκης

www.voiceoforthodoxy.com/

Ἐκτύπωση: Halkeas Printing Pty Ltd Tel.: 9698 8511